

Rokeya Sakhawat Hossain

EL SOMNI DE LA SULTANA

Traducció d'Edgar Cotes

EL SOMNI DE LA SULTANA

Col·lecció NITROS ^{MÍNIMA}

«El somni de la sultana» es va publicar originalment a The Indian Ladies' Magazine, Madràs (Índia), 1905, en anglès.

Edició digital: novembre de 2021

© d'aquesta edició: El Biblionauta

© de la traducció: Edgar Cotes, 2021

Maquetació i disseny: El Biblionauta

ELBIBLIONAUTA

www.elbiblionauta.com

info@elbiblionauta.com

Aquest conte és una edició no venal per als subscriptors del web elbiblionauta.com. Res t'impedeix tornar a vendre'l ni compartir-lo amb altres persones, és clar, i no podem fer res per evitar-ho. No obstant això, si t'ha agradat i creus que val la pena,

recomana als teus amics que el comprin. Al cap i a la fi, no té un preu exageradament alt, oi?

El somni de la sultana

Un vespre, escarxofada en la butaca de la meva habitació, pensava mandrosament en la condició de la feminitat índia. No estic segura de si em vaig acabar endormiscant. Tanmateix, pel que recordo, estava del tot desperta. Vaig contemplar el cel enllunat amb milers d'estrelles que, com diamants, refulgien ben distintament.

De cop i volta, tenia una dona davant meu. No sabia pas com havia entrat. La vaig confondre per una amiga meva, la Germana Sara.

—Bon dia! —va dir la Germana Sara. Vaig somriure per dins, perquè sabia que no era de dia, sinó plena nit. No obstant això, li vaig contestar, dient-li:

—Com va?

—Molt bé, gràcies. M'acompanyes a fer un tomb pel nostre jardí?

Vaig tornar a mirar-me la lluna a través de la finestra oberta i vaig pensar que no passaria res per sortir a aquella hora. Els servents (homes) de fora dormirien com un soc i podria fer un volt agradable amb la Germana Sara.

Quan érem a Darjeeling, acostumava a fer aquelles passejades amb la Germana Sara. Moltes vegades, havíem caminat agafades de la mà i xerràvem ben cofoies als jardins botànics. Vaig suposar que la Germana Sara segurament havia vingut per portar-me a un jardí d'aquesta mena, vaig acceptar de seguida la seva proposta i vaig sortir amb ella.

En començar a caminar vaig descobrir, sorpresa, que era de dia. La ciutat estava totalment desperta i els carrers ben vius, amb molt de tràfec.

Em sentia molt cohibida, recordant que estava sortint al carrer en plena llum del dia, però no hi havia ni un sol home a la vista.

Algunes de les passavolants es burlaven de mi. Malgrat que no podia entendre la seva llengua, estava segura que se'n fumien de mi. Li vaig preguntar a la meva amiga:

—Què diuen?

—Diuen que tens una actitud molt masculina.

—Masculina? —vaig respondre—. Què volen dir amb això?

—Volen dir que ets tímida i cohibida com els homes.

—Tímida i cohibida com els homes? —Allò sí que era una broma.

Em vaig posar molt nerviosa quan em vaig adonar que la meva acompanyant no era la Germana Sara, sinó una desconeguda. Ai, que beneita havia sigut de confondre aquesta senyora amb la meva vella amiga, la Germana Sara.

Vaig notar que els dits em tremolaven a la seva mà, perquè caminàvem agafades.

—Què et passa, bonica? —va dir amb afecte.

—Em sento fora de lloc —vaig respondre en un to més aviat de disculpa—. Com que soc una dona que segueix la *pardab*¹, no estic habituada a caminar sense vel.

—No has de patir, no trobaràs cap home aquí. Som a la Terra de les Dones, lliures del pecat i del mal. La virtut és la nostra única governant.

Anava gaudint cada cop més del paisatge. En veritat, era enorme. Vaig confondre una clapa de gespa verda per una tela de vellut. Sentia com si caminés sobre una catifa suau i, mirant avall, vaig descobrir el caminó cobert de molsa i flors.

---

¹ La *pardab* és un costum utilitzat en certes parts del món islàmic, especialment al subcontinent indi i en alguns països àrabs, que consisteix en l'estricta prohibició que una dona pugui ser vista pels homes. (N. del T.)

—Que maco que és —vaig dir.

—T'agrada? —va preguntar la Germana Sara (la vaig continuar anomenant «Germana Sara» i ella va continuar dient-me pel meu nom).

—Sí, molt! Però no m'agrada aixafar aquestes flors tan delicades i bufones.

—No t'hi amoïnis, estimada Sultana. No les faràs pas malbé. Són flors de carrer.

—Tot l'indret sembla un jardí —vaig dir, fascinada—. Heu disposat totes les plantes amb molta traça.

—La teva Calcuta es podria tornar un jardí més agradable que el que és ara només si els teus compatriotes ho volguessin.

—Trobarien que prestar tanta atenció a l'horticultura és una pèrdua de temps, tenint tantes altres coses per fer.

—Excuses de mal pagador —va dir, amb un somriure.

Em va entrar la curiositat de saber on eren els homes. Vaig conèixer més d'un centenar de dones mentre passejava per allà, però ni un sol home.

—On són els homes? —li vaig preguntar.

—Al lloc que els correspon, on han de ser.

—Em temo que no sé què voleu dir amb «el lloc que els correspon».

—Ah, ja veig el meu error, no coneixes els nostres costums, perquè no has estat mai aquí. Tanquem els homes en interiors.

—Igual que a nosaltres ens tanquen a la *zenana*²?

—Exactament.

—Que divertit. —I vaig arrencar a riure. La germana Sara també ho va fer.

---

² A l'Índia i el Pakistan, part de la casa reservada únicament per a les dones i el seu seguici. (N. del T.)

—Però, estimada Sultana, el que és injust és tancar les dones, que són inofensives, i deixar lliures els homes.

—Per què? No és segur que les dones sortim de la *zenana*, perquè som dèbils per naturalesa.

—Sí, no és segur sempre que hi hagi homes als carrers, com tampoc ho és quan un animal salvatge entra en un mercat.

—Esclar que no.

—Posem que uns llunàtics escapen d'un manicomi i comencen a fer tota mena de malvestats a homes, cavalls i altres bèsties; en aquest cas, què farien els teus compatriotes?

—Els anirien a detenir i els tornarien a tancar al seu manicomi.

—Gràcies! I creus que té lògica tancar la gent lúcida al manicomi i deixar lliures els bojos?

—Esclar que no! —vaig dir, rient lleugerament.

—Doncs això és el que feu al vostre país! Als homes, que fan (o almenys en són capaços) infinites malvestats, se'ls deixa lliures i les dones, innocents, tancades a la *zenana*! Com pots estar segura amb aquests homes no domats estant lliures per l'exterior?

—No tenim ni veu ni vot en la gestió dels nostres afers socials. A l'Índia, l'home és l'amo i senyor, s'ha atorgat per a ell sol tots els poders i privilegis i ha tancat les dones a la *zenana*.

—I per què us ho deixeu fer, això?

—No hi ha altra opció, perquè són més forts que les dones.

—Un lleó és més fort que un home, però això no fa que pugui dominar l'espècie humana. Heu negligit el deure que us deveu a vosaltres mateixes i heu perdut els vostres drets naturals tancant els ulls als vostres propis interessos.

—Però, estimada Germana Sara, si ho fem tot per nosaltres mateixes, què faran els homes llavors?

—Doncs no han de fer res, ho sento: no serveixen per a res. Només per atrapar-los i tancar-los a la *zenana*.

—Però vols dir que seria gaire fàcil d'atrapar-los i posar-los entre quatre parets? —vaig dir jo—. I fins i tot si poguéssim, tots els seus negocis (polítics i comercials) no se n'anirien amb ells a la *zenana*?

La Germana Sara no va dir res. Només va somriure amb tendresa. Potser pensava que no valia la pena discutir amb algú que no era millor que una granota en un pou.

En aquell moment, vam arribar a la casa de la Germana Sara. Estava situada en un jardí preciós en forma de cor. Era un bungalow amb un sostre de ferro corrugat. Era més maco i agradable que qualsevol dels nostres edificis luxosos. No em veig capaç de descriure fins a quin punt n'estaven, de ben endreçats, de magníficament moblats i de decorats amb un gust exquisit.

Ens vam asseure l'una al costat de l'altra. Ella va portar del saló una peça per brodar i va començar a fer un nou disseny.

—Sabeu fer punt de mitja i costura?

—Sí, no tenim res més a fer a la nostra *zenana*.

—Doncs nosaltres no confiem que els nostres membres de la *zenana* facin això! —va dir rient—, perquè un home ni tan sols té paciència per passar un fil pel forat d'una agulla!

—Has fet tota aquesta labor tu mateixa? —li vaig preguntar, assenyalant els diversos mantells brodats per sobre dels *teapoy*³.

—Sí.

—Com trobes temps per fer tot això? També has de fer feina d'oficina? O no?

---

³ La paraula és d'origen indi i s'utilitzava originalment per descriure una taula de tres potes. Per associació errònia amb la paraula «te», també s'utilitza per descriure una taula amb un recipient per al te o una taula per celebrar un servei de te. (N. del T.)

—Sí. No m'estic al laboratori tot el dia. Acabo la meva feina en dues hores.

—En dues hores! Com us ho feu? A la meva terra, els directius (magistrats, per exemple) treballen set hores al dia.

—N'he vist alguns fent la seva feina. De veritat creus que treballen les set hores senceres?

—Esclar que sí!

—No, estimada Sultana, no ho fan. Ronsegen molta estona anant a fumar. Alguns fumen dos o tres *cheroots*⁴ en hora d'oficina. Parlen molt de la seva feina, però fan ben poc. Posa que un *cheroot* triga mitja hora a consumir-se i un home fuma dotze *cheroots* al dia; doncs, mira, perd sis hores cada dia només en fumar.

Vam parlar de diversos temes i vaig aprendre que no estaven subjectes a cap mena d'epidèmia ni patien de picades de mosquits com nosaltres. Em va deixar de pedra saber que a la Terra de les Dones ningú moria de jove, excepte per algun accident poc freqüent.

—T'agradaria veure la nostra cuina? —em va preguntar.

—Serà un plaer —vaig respondre jo, i vam anar a veure-la. Per descomptat, s'havia manat als homes que escampessin la boira quan em vaig dirigir cap allà. La cuina estava situada enmig d'un hort preciós. Cada planta enfiladissa, cada tomatera, era part de la decoració. No vaig detectar gens de fum ni cap llar de foc, a la cuina. Estava neta i relluent, les finestres estaven decorades amb jardins de flors. No hi havia rastre ni de carbó ni de foc.

—Com cuineu? —vaig preguntar-li.

—Amb l'escalfor del sol —va respondre al mateix moment que m'ensenyava la canonada per la qual passava la llum del sol i la calor

---

⁴ El *cheroot* és un cigar cilíndric sense filtre amb els dos extrems retallats durant la fabricació. (N. del T.)

concentrades. I llavors, va cuinar-me alguna cosa i em va ensenyar el procés que seguia.

—Com us ho heu fet per concentrar i emmagatzemar la llum del sol? —li vaig preguntar, fascinada.

—Deixa'm que t'expliqui una mica la nostra història. Fa trenta anys, quan la Reina actual en tenia tretze, va heretar el tron. Era Reina només de nom, el Primer Ministre era qui governava realment el país.

»A la nostra bona Reina li agradava molt la ciència. Va emetre una ordre perquè s'eduquessin totes les dones del país. En conseqüència, el govern va fundar i subvencionar un gran nombre d'escoles femenines. L'educació a les dones es va estendre per tot arreu. Els matrimonis prematurs també es van deixar de fer. No es permetia que cap dona es casés abans que tingués vint-i-un anys. Això t'ho he d'admetre, abans d'aquest canvi, havíem mantingut una *purdah* estricta.

—I mira com s'ha girat la truita —vaig afegir amb una rialla.

—Però la reclusió era la mateixa. En pocs anys, teníem universitats segregades, on no s'admetien homes.

»A la capital, on viu la nostra Reina, hi ha dues universitats. Una, va inventar un globus meravellós, al qual van lligar unes quantes canonades. Gràcies a aquest globus captiu, que van aconseguir que surés per sobre la terra dels núvols, podien agafar tota l'aigua de l'atmosfera que volguessin. I com que la gent de la universitat no va parar d'agafar aigua, no es va formar cap núvol i l'enginyosa Rectora va fer que no hi hagués més pluges i tempestes.

—De debò? Ara entenc per què aquí no teniu fang! —vaig dir jo. Però no podia entendre com era possible acumular aigua a les canonades. M'ho va explicar, però no la vaig poder entendre, perquè el meu coneixement científic era molt limitat. Tanmateix, va prosseguir:

—Quan l'altra universitat se'n va assabentar, es van tornar excessivament geloses i van intentar fer alguna cosa encara més extraordinària. Van inventar un instrument amb el qual podien recollir

tanta calor del sol com volguessin. I emmagatzemaven la calor per distribuir-la a qui ho necessités.

»Mentre les dones es dedicaven a la recerca científica, els homes d'aquest país estaven més enfeinats a incrementar el seu poder militar. Quan es van assabentar que les universitats femenines podien agafar l'aigua de l'atmosfera i guardar la llum del sol, només van riure's de les membres de les universitats i van dir que tot allò era un «malson sentimental».

—El que heu assolit és realment impressionant! Però, digue'm, com us ho vau fer per tancar els homes del vostre país dins de la *zenana*? Els hi vau parar una trampa?

—No.

—No sembla probable que renunciessin a la seva vida lliure i a l'exterior per pròpia voluntat i es confinessin a si mateixos dins dels quatre murs de la *zenana*! Devien ser vençuts per algú?

—Sí, això va passar.

—Per qui? Per algunes dones guerreress, suposo?

—No, no va ser per cap arma.

—Sí, no pot ser això. Les armes dels homes són més fortes que les de les dones. I doncs?

—Pel cervell.

—Fins i tot els seus cervells són més grans i pesants que els de les dones. No és així?

—Sí, però, i què? Un elefant també té un cervell més gros i pesant que un home. I tanmateix, els homes poden encadenar els elefants i fer-los servir segons els seus propis designis.

—Ben dit, però digue'm, sisplau, què va passar en realitat. Em moro per saber-ho!

—Els cervells de les dones són més ràpids que els dels homes. Fa deu anys, quan els comandaments militars van dir que els nostres

descobriments científics eren un «malson sentimental», algunes de les dones joves volien respondre alguna cosa a aquells comentaris. Però les dues Rectores les van contenir i van dir que no havien de respondre amb paraules, sinó amb fets, si mai en tenien l'oportunitat. I no van haver d'esperar gaire per a aquella oportunitat.

—Excel·lent! —Vaig picar de mans de tot cor—. I ara aquests senyors orgullosos també deuen somiar aquests somnis sentimentals.

—Poc després, algunes persones van venir d'un país veí i van demanar asil al nostre. Tenien problemes per haver comès alguna mena de crim polític. El rei, al qual li preocupava més el poder que el bon govern, li va demanar a la nostra Reina bondadosa que els entregués als seus enviats. S'hi va negar, perquè anava en contra dels seus principis exportar refugiats. Per aquesta negativa, el rei va declarar la guerra al nostre país.

»Els nostres comandants militars van alçar-se com un de sol i van marxar cap a l'encontre de l'enemic. L'enemic, tanmateix, era massa fort. Els nostres soldats van lluitar amb coratge, no ho dubto. Però, malgrat tot aquest coratge, l'exèrcit estranger avançava de mica en mica en la invasió del nostre país.

»Gairebé tots els homes havien sortit a lluitar, no van deixar a casa ni tan sols a nois de setze anys. Van assassinar la majoria dels nostres guerrers; i els que no, els van fer retrocedir i van arribar a menys de cinquanta-cinc quilòmetres de la capital.

»Es va fer una trobada d'un grup de dones sàvies al palau de la Reina per buscar solucions per salvar el país. Algunes van proposar de lluitar com soldats; d'altres, van discrepar i van dir que les dones no estaven entrenades per lluitar amb espases i pistoles, ni tampoc amb cap mena d'arma. Una tercera facció va lamentar haver d'admetre que, per desgràcia, eren dèbils físicament.

»—Si no tens força física per salvar el teu país —va dir la Reina—, ho haurem de provar amb la intel·ligència.

»Hi va haver un silenci sepulcral durant uns minuts. Sa Altesa Reial va tornar a parlar:

»—M'hauré de suïcidar si es perden el país i el meu honor.

»Aleshores, la Rectora de la segona universitat (la que havia recollit l'escalfor del sol), que havia estat rumiant en silenci durant la discussió, va admetre que ho tenien ben magre i els quedaven poques esperances. Però hi havia un pla que li agradaria intentar, i seria la seva primera i única temptativa; si fracassaven, no tindrien cap més remei que suïcidar-se. Totes les presents van jurar solemnement que no deixarien mai que les fessin esclaves, passés el que passés.

»La Reina els ho va agrair de tot cor i va demanar a la Rectora que intentés el seu pla. La Rectora es va tornar a alçar i va dir:

»—Abans que puguem sortir, els homes han d'entrar a les *zenanes*. Faig aquest prec per al bé de la *purdah*.

»—Sí, esclar —va respondre Sa Majestat Reial.

»L'endemà, la Reina va exigir que tots els homes es recloguessin a la *zenana* per preservar l'honor i la llibertat. Ferits i cansats com estaven, es van prendre aquella ordre gairebé com una benedicció. Van fer una llarga reverència i van entrar a les *zenanes* sense pronunciar ni una sola paraula de protesta. Estaven segurs que aquest país no tenia cap esperança.

»Llavors, la Rectora i els seus dos milers d'estudiants van anar cap al camp de batalla i, un cop allà, van dirigir els seus rajos de llum solar i escalfor concentrada cap a l'enemic.

»No van poder resistir aquella calor i aquella llum. Tots van córrer, enduts pel pànic i desconcertats, sense saber com contraatacar aquella calor sufocant. Quan van fugir deixant enrere les armes i la munició de guerra, les van cremar amb el mateix calor solar. Des d'aleshores, mai més ningú no ha intentat envair el nostre país.

—I des d'aleshores els homes no han intentat mai sortir de la *zenana*?

—Sí, volien ser lliures. Alguns comissaris de policia i representants regionals van enviar un missatge a la reina admetent el fet que potser sí que els comandants militars es mereixien ser empresonats pel seu fracàs, però que ells no havien negligit mai el seu deure i, en conseqüència, no havien de ser castigats i van suplicar que els tornessin als seus respectius llocs de treball.

»Sa Altesa Reial va enviar-los una circular en la qual donava a entendre que, si es necessitaven mai els seus serveis, els anirien a buscar i que mentrestant s'havien de quedar on eren. Ara que s'han acostumat al sistema de la *pardah* i han deixat de rondinar per la seva reclusió, ho anomenem *mardana* en comptes de *zenana*.

—Però com us ho feu —li vaig preguntar a la Germana Sara— sense la policia i els magistrats, en cas de robatori o assassinat?

—Des que tenim instaurat el sistema *mardana*, no hi ha hagut més crims ni pecats; per tant, no necessitem la policia per trobar un culpable ni tampoc un magistrat per jutjar un cas criminal.

—Això està molt bé, certament. Suposo que si hi hagués alguna persona deshonest, la podríeu castigar molt fàcilment. Com que heu aconseguit una victòria decisiva sense vessar ni una gota de sang, heu pogut foragitar la delinqüència i els criminals sense gaire dificultat.

—I ara, estimada Sultana, et quedaràs asseguda aquí o vindràs cap al meu saló? —em va preguntar.

—La teva cuina no és inferior a la cambra d'una reina! —vaig respondre amb un somriure agradable—, però millor que marxem, sí, perquè els homes em deuen maleir per mantenir-los apartats de les seves tasques de la cuina durant tant de temps. —Les dues vam riure de tot cor.— Quan torni a casa, a les meves amigues els divertirà i se sorprendran quan els expliqui que a la llunyana Terra de les Dones, les dones dirigeixen el país i controlen tots els assumptes socials, mentre que els homes estan reclosos a les *mardanes* per tenir cura dels nadons, cuinar i fer tota mena

de feines domèstiques; i que cuinar és tan senzill que s'ha convertit en un plaer!

—Sí, explica'ls tot el que has vist aquí.

—Explica'm, sisplau, com dueu a terme el cultiu de la terra, com la llaureu i com feu altres feines manuals.

—Els nostres cultius es llauren amb electricitat, que proporciona força motriu per a altres feines manuals i també l'emprem per als nostres transports aeris. Aquí ja no tenim ferrocarrils ni tampoc carrers pavimentats.

—I, per tant, no teniu tampoc ni accidents de cotxe ni de ferrocarril —vaig concloure—. No teniu mai la necessitat d'aigua de pluja?

—No des que hem ideat «el globus d'aigua». Pots veure el gran globus i les canonades que hi té subjectes. Amb la seva ajuda podem recollir tanta aigua de la pluja com vulguem. I tampoc no tenim mai inundacions ni tempestes. Estem molt enfeinades fent que la naturalesa es rendeixi tant com puguem a la nostra voluntat. No tenim temps per barallar-nos entre nosaltres perquè mai parem quietes. La nostra noble Reina és extremament aficionada a la jardineria; la seva ambició és fer que tot el país sigui un gran jardí.

—Una idea excel·lent. Quina és la vostra alimentació principal?

—La fruita.

—Com manteniu el vostre país en una temperatura agradable amb el temps calorós? A l'estiu, la pluja per nosaltres és una benedicció del cel.

—Quan la calor es fa insuportable, ruixem la terra amb xàfecs abundants de fonts artificials. I quan fa fred, mantenim les nostres habitacions calentes amb la calor del sol.

Em va ensenyar el seu bany, el sostre del qual es podia obrir. Podia gaudir d'una dutxa sempre que volgués, simplement traient el sostre (que era com la tapa d'una capsa) i obrint l'aixeta de la dutxa.

—Sou gent afortunada! —vaig exclamar—. No teniu cap necessitat. Quina és la vostra religió, si ho puc preguntar?

—La nostra religió està basada en l'Amor i la Veritat. El nostre deure religiós és estimar-nos les unes a les altres i ser totalment honestes. Si una persona menteix, ella o ell és...

—Condemnat a mort?

—No, no a mort. No ens agrada matar les criatures de Déu, especialment els éssers humans. Es demana al mentider que abandoni aquest país per sempre i no torni mai més.

—No es perdona mai cap infractor?

—Sí, si aquesta persona se'n penedeix sincerament.

—No se us permet de veure cap home, tret dels vostres familiars?

—No, cap excepte els nostres familiars sagrats.

—El nostre cercle de familiars sagrats està molt limitat, fins i tot els nostres cosins germans no són sagrats.

—Doncs el nostre és molt gran, fins i tot un cosí llunyà és tan sagrat com un germà.

—Això està molt bé. Veig que la puresa mateixa regna el vostre país. M'agradaria conèixer la bona Reina, que és tan sagaç i visionària per haver fet aquestes lleis.

—Molt bé —va dir la Germana Sara.

Llavors, va caragolar un parell de seients en un tauló quadrangular. Hi va lligar un parell de boles llises i ben polides. Quan li vaig preguntar quina funció tenien aquelles boles, em va dir que eren d'hidrogen i es feien servir per vèncer la força de la gravetat. Les boles tenien diferents capacitats disponibles segons els pesos que es desitjava superar. Llavors, va lligar al cotxe aeri dues aspes en forma d'ala, les quals, va dir, funcionaven amb electricitat. Un cop assegudes, va prémer un botó i les aspes van començar a rotar, movent-se cada vegada més i més de pressa. Al principi ens vam

elevant a una altura d'uns dos metres i llavors vam volar. I abans que m'adonés que ens havíem començat a moure, ja havíem arribat al jardí de la Reina.

La meva amiga va fer descendir el cotxe aeri apagant el motor, i quan el cotxe va tocar terra ja s'havia apagat del tot i vam poder sortir.

Ja des del cotxe havia pogut veure com la reina avançava pel caminó del jardí amb la seva filla petita (que tenia quatre anys) i les seves dames d'honor.

—Hoola! Ja sou aquí! —va cridar la reina, adreçant-se a la Germana Sara. Em van presentar Sa Altesa Reial i em va rebre amb la seva cordialitat sense cap cerimònia.

Estava encantada d'haver-la pogut conèixer. Durant la conversació que vaig tenir amb ella, la Reina em va explicar que no tenia cap objecció en permetre que els seus súbdits comerciessin amb altres països.

—Però —va continuar—, no hi ha comerç possible amb països en què les dones es tanquen a les *zenanas* i, per tant, no poden venir i negociar amb nosaltres. Pensem que els homes tenen una moral vil i no ens agrada fer tractes amb ells. No cobegem la terra de l'altra gent, no lluitarem per un diamant malgrat que n'hi hagi un miler de més brillants que el mateix Koh-i-Noor, ni tampoc envejarem un governant que sigui al Tron del Paó. Nosaltres ens submergim a l'oceà del coneixement i intentem trobar les seves pedres precioses, que la natura ens ha reservat per a nosaltres. Gaudim dels regals de la natura tant com podem.

Després d'acomiar-me de la Reina, vaig visitar les famoses universitats i em van ensenyar algunes de les seves fàbriques, laboratoris i observatoris.

I un cop visitats tots aquests llocs d'interès, vam tornar a pujar al cotxe aeri. Però tot just es va començar a moure, no sé per què vaig relliscar i la caiguda em va despertar del meu somni. I quan vaig obrir els ulls, em vaig trobar a la meva habitació, encara escarxofada a la meva butaca!

Rokeya Sakhawat Hossain

Rangpur, 9 de desembre de 1880 – Calcuta, 9 de desembre de 1932. El seu nom era Begum Rokeya Sakhawat Hossain. Va ser una escriptora bengalí, pensadora, educadora, activista social i defensora dels drets de la dona. Considerada com la feminista pionera de Bangla Desh, va escriure novel·les, poemes, contes, sàtires, tractats i assajos. En els seus escrits, sostenia que tant els homes com les dones han de ser tractats com a éssers racionals per igual, i que la falta d'educació és la principal raó de la discriminació vers les dones.

Entre les seves obres destaquen «El somni de la sultana» (1908), un relat de ciència-ficció situat en un món governat per dones anomenat Terra de les Dones, i *Padmarag* (1924), una novel·la utòpica feminista.

Col·lecció NITROS MÍNIMA

Totes les publicacions

1. «El codi de la No-llei», de Frederic Pujulà.
2. «La vetlla dels morts», de Joaquim Ruyra.
3. «La vedellada de míster Bigmoney», de Pere Verdaguer.
4. «Història d'un àtom», de Joaquim Cusí.
5. «La tolerància», de Roser Cardús.
6. «La perera de misèria», de Francesc P. Briz.
7. «Un viatge a l'imperi dels astres», de Joaquim Cusí.
8. «El somni de la sultana», de Rokeya Sakhawat Hossain.